

Sygn. akt I C 2024/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Ewelina Iwanowicz

Protokolant: Aleksandra Pisera

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w Z.

o zapłatę

- zasądza od Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 432,00 (czterysta trzydzieści dwa) złote z odsetkami ustawowymi od dnia 29 kwietnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;
- oddala powództwo w pozostałym zakresie;
- zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z. kwotę 2.400,00 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2024/15

UZASADNIENIE

W dniu 29 kwietnia 2015 roku powód (...) Spółka z o.o. z siedzibą w K. wniósł do Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie pozew przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w Z. o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 10.528,55 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wniósł o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym. Nadto, powód wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Wskazał, iż pozwany kupował u powoda gazy medyczne oraz korzystał z będących własnością powoda urządzeń technicznych do przechowywania gazów. Pomimo korzystania z będących własnością powoda urządzeń technicznych oraz wykonania przez powoda świadczenia polegającego na dostawie gazów medycznych, pozwany nie zapłacił ceny należnej za dostarczone gazy oraz czynszu za dzierżawę urządzeń.

(pozew – k. 2-4)

W dniu 15 maja 2015 roku został wydany nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo.

(nakaz zapłaty – k. 45)

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty w całości. Wniósł o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Zgierzu jako miejscowo właściwemu oraz o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany wskazał, iż w fakturach:(...) wskazano czynsz za butle, a zawarta umowa stron nie dotyczy w ogóle pobierania przez powoda

czynszu, zaś powód jako wykonawca umowy miał uwzględnić w cenie dostaw koszty udostępnienia pozwanemu butli. W fakturze (...) (...) powód jako cenę butli z tlenem 2 litry wskazał 74,07 zł netto, natomiast w § 4 ust. 1 umowy cenę określono na 20 złotych, zatem powód może żądać kwoty 432 złote (w tym 8 % VAT), nie zaś kwoty 1.599,91 złotych, na którą została wystawiona faktura. Pozwany podniósł również, iż zgłaszał powodowi zastrzeżenia odnośnie wystawianych faktur i odesłał wszystkie faktury objęte pozwem jako niezgodne.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 48 – 50)

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zgierzu.

(postanowienie – k. 62-62v)

Na terminie rozprawy w dniu 13 kwietnia 2016 roku pełnomocnik pozwanego podtrzymał stanowisko jak w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

(protokół rozprawy – k. 72)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód w ramach prowadzonego przedsiębiorstwa zajmuje się dostawą gazów technicznych i medycznych oraz najmem i dzierżawą urządzeń służących do transportu, przechowywania i utylizowania gazów.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 30 lipca 2014 roku Wojewódzki Szpital (...) w Z. zawarł z (...) spółką z o.o. w K. umowę dostawy gazów medycznych i technicznych dla Wojewódzkiego Szpitala (...)

w Z.. W umowie określono, iż przedmiot zamówień obejmuje tlen medyczny sprężony w butlach o objętości 40 litrów (160 butli) na okres 6 miesięcy oraz w butlach 2 litrowych (120 butli) na okres 6 miesięcy. Cena netto za tlen sprężony w butlach o pojemności 2 litry wyniosła 20 złotych, zaś cena za 120 butli wyniosła 2.400 złotych plus podatek VAT 8%. Ogółem cena brutto zamówienia wyniosła 8.121,60 złotych. Ustalono, iż wszystkie butle mają być własnością wykonawcy, a w cenie zaoferowanego asortymentu muszą być uwzględnione koszty udostępnienia zamawiającemu butli. Strony ustaliły, iż za wykonanie przedmiotu umowy pozwany zapłaci wykonawcy, czyli powodowi wynagrodzenie ustalone na podstawie cen jednostkowych wyszczególnionych w ogólnym formularzu oferty zaakceptowanym przez pozwanego. Ustaliły również, iż ceny jednostkowe netto wraz z podatkiem Vat według stawki obowiązującej w dniu zawarcia umowy nie ulegną zmianie przez okres obowiązywania umowy, z zastrzeżeniem przypadku obniżenia stawki podatku Vat. Wszelkie zmiany umowy mogły być dokonane jedynie za zgodą obu stron wyrażoną na piśmie pod rygorem nieważności.

(bezsporne, a ponadto uwierzytelniona kopia umowy - k. 17 - 20)

21 kwietnia 2015 roku powód wystawił wezwanie do zapłaty, wzywając Wojewódzki Szpital (...) do zapłaty kwoty 10.393,67 złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej w terminie do dnia 24 kwietnia 2015 roku. Dochodzona należność udokumentowana została fakturami nr: (...) na kwotę 1.252,26 złote brutto

z terminem płatności 30 października 2014 roku, (...) na kwotę 1.077,61 złotych brutto z terminem płatności 29 listopada 2014 roku, (...), na kwotę 607,09 złotych brutto z terminem płatności 30 grudnia 2014 roku, (...) na kwotę 5.859,88 złotych brutto z terminem płatności 1 kwietnia 2015 roku i (...) na kwotę 1.599,91 złotych brutto z terminem płatności 8 marca 2015 roku. Cztery pierwsze faktury dotyczyły czynszu za butle, a piąta opłaty za tlen medyczny w ilości 20 butli o pojemności 2 litrów.

(kserokopia wezwania do zapłaty – k. 43 – 44, poświadczona za zgodność kserokopia faktury nr (...) 932 690 – k. 23 – 24, poświadczona za zgodność kserokopia faktury Vat nr (...) 968 690 – k. 27 - 28, poświadczona za zgodność

kserokopia faktury Vat nr (...) 006 058 – k. 31 - 32, poświadczona za zgodność kserokopia faktury Vat nr (...) (...) – k. 35, poświadczona za zgodność kserokopia faktury Vat nr (...) (...) – k. 39 - 40)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu jedynie w zakresie kwoty 432 złote wraz z odsetkami, a w pozostałym zakresie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. W ocenie Sądu, powód nie podolał ciężarowi udowodnienia zasady odpowiedzialności pozwanego zapłaty czynszu za najem butli oraz wysokości dochodzonego pozewm roszczenia za sprzedany pozwanemu gaz.

W niniejszej sprawie strona powodowa dochodzi od pozwanego zapłaty z tytułu zawartej z pozwanym umowy dostawy gazów medycznych i technicznych dla Wojewódzkiego Szpitala (...) w Z..

Bezspornym w sprawie pozostaje fakt zawarcia przez pozwanego z powodem umowy dostawy gazów medycznych i technicznych. Powód jako podstawę do zapłaty dochodzonej pozewm kwoty wskazał faktury Vat: (...) oraz (...) których poświadczono za zgodność z oryginałem kserokopie załączył do akt sprawy. W fakturach: (...) (...) jako podstawę do zapłaty wskazano czynsz za butle. Zgodnie z zawartą umową, przedmiotem umowy miały być dostawy tlenu. Przedmiotem umowy nie były jednakże najem lub dzierżawa butli z tlenem, zatem za bezpodstawne należy uznać wysunięte przez powoda żądanie zapłaty czynszu. Nadto zgodnie z § 1 ust. 2a umowy stron to powód jako wykonawca umowy miał uwzględnić w cenie dostaw gazu koszty udostępnienia pozwanemu butli. Przyjąć zatem należało, iż w uzgodnionych przez strony stawkach za sprzedany gaz mieściło się również wynagrodzenie za korzystanie z butli, w których tenże gaz był przechowywany.

W fakturze nr (...) (...) wystawionej na kwotę 1.599,91 złotych, powód wskazał jako cenę butli z tlenem 2 litry kwotę 74,07 złotych netto. Pozwany uznał roszczenie wynikające z faktury nr (...) (...) jedynie w zakresie kwoty 432 złote. Zgodnie z § 4 ust. 1 wiążącej strony umowy, cenę butli z tlenem 2 litry ustalono na kwotę 20 złotych. Wobec odebrania przez pozwanego 20 butli z tlenem po 2 litry o wartości jednej butli wynoszącej 20 złotych, powód może żądać od pozwanego łącznej kwoty 400 złotych, która powiększona, zgodnie z § 4 ust. 1 umowy, o 8% podatku Vat wyniesie 432 złote.

Powód udowodnił jedynie, iż przysługuje mu od pozwanego należność wynikającą z faktury nr (...) (...) w zakresie kwoty 432 złote wraz z odsetkami od powyższej kwoty. Nie udowodnił natomiast, iż należą mu się kwoty, na które zostały wystawione faktury Vat nr (...) (...) oraz (...), ponieważ dotyczą one czynszu, który nie był przedmiotem umowy między stronami. Mając powyższe na względzie, sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 432 złote jako kwotę należną za dostawę na rzecz pozwanego 20 butli z tlenem, po 2 litry objętości każda. Jednocześnie Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W rozpatrywanej sprawie powód żądał odsetek od wskazanej w pozwie kwoty od dnia wytoczenia powództwa, czyli od dnia 29 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty. Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dniu 13 kwietnia 2016 roku, a zatem w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w kodeksie cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015, poz. 1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według

stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto, w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku ustawa Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek od dnia 29 kwietnia 2015 roku (tj. dnia wniesienia pozwu) do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych w art. 481 k.c. w brzmieniu przed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

Mając na uwadze, iż zasądzone odsetki od dnia 1 stycznia 2016 roku są niższe od odsetek ustawowych, których żąda powód, Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie, tj. w zakresie różnicy między wysokością odsetek ustawowych obowiązujących do 31 grudnia 2015 roku, a odsetkami ustawowymi za opóźnienie obowiązującymi od 1 stycznia 2016 roku.

Zgodnie z art. 108 § 1 k.p.c. Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji. O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielania kosztów wyrażoną w art. 100 k.p.c. Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Mając powyższe na względzie, wobec oddalenia powództwa w przeważającej części, sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.400 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu. Na zasądzoną kwotę złożyła się kwota stanowiąca stawkę minimalną wynagrodzenia występującego w sprawie pełnomocnika pozwanego będącego adwokatem (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu, t.j. Dz. U. 2013. 146).